

תפ"ח 7393/03/16 - מדינת ישראל נגד זיאד כמאלאת, מחמד אלכמאלאת, סיף אלקאדי, מוהנד אבו בלאל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
תפ"ח 7393-03-16 מדינת ישראל נ' כמאלאת (עציר)
ואח'

בפני
בעניין: כבוד הסגן נשיאה זלוצ'ובר כבוד השופטת רז-לוי כבוד השופט פרידלנדר
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד שולי רוטשילד
נגד
1. זיאד כמאלאת (עציר)
2. מחמד אלכמאלאת (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד
כמאל אלזיידנה
3. סיף אלקאדי (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד עידו
פורת
4. מוהנד אבו בלאל (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד
יאסר אבו ג'אמע

ניתן לפרסם את פרטי גזר הדין באופן כללי, אך נאסר פרסום כל פרט המזהה את המתלונן, לרבות מקום מגוריו, מקום
עבודתו מקום לימודיו, שמו ושם משפחתו. אין לפרסם את מקום מגורי הנאשמים.

גזר דין

השופטת י. רז - לוי:

1. הנאשמים הורשעו על פי הודאתם במסגרת הסדר טיעון על פיו תוקן כתב האישום בשורה של עבירות
מיו ואלימות והכל כמפורט להלן:

הנאשמים 1 ו-2 הורשעו בעבירות של:

מעשה סדום - עבירה לפי סעיף 347(ב) בצירוף סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"); ניסיון למעשה סדום - עבירה לפי סעיף 347(ב) + 345(א)(1) + 25 לחוק; התעללות בקטין -
עבירה לפי סעיף 368 רישא לחוק; תקיפת קטין בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 368(א) רישא לחוק;

עמוד 1

פגיעה בפרטיות - עבירה לפי סעיף 5 בצירוף סעיף 2(3) לחוק הגנת הפרטיות התשמ"א - 1981; פגיעה בפרטיות - עבירה לפי סעיף 5 בצירוף סעיף 2(4), (5) לחוק הגנת הפרטיות.

הנאשם 1 הורשע אף בעבירות של: גניבה - עבירה לפי סעיף 383 + 384 לחוק; סחיטה באיומים - עבירה לפי סעיף 428 לחוק.

הנאשמים 3 ו-4 הורשעו בעבירות של:

סיוע לניסיון למעשה סדום - עבירה לפי סעיף 347(ב) + 345 (א) (1) + 350 + 25 + 31 לחוק; סיוע להתעללות בקטין - עבירה לפי סעיף 368 רישא לחוק + 31 לחוק; סיוע לתקיפת קטין בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 368(א) רישא לחוק + 31 לחוק; פגיעה בפרטיות - עבירה לפי סעיף 5 בצירוף סעיף 2(3) לחוק הגנת הפרטיות; פגיעה בפרטיות - עבירה לפי סעיף 5 בצירוף סעיף 2(4), (5) לחוק הגנת הפרטיות.

הנאשם 4 הורשע אף בעבירה של: תקיפה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 382(א) לחוק.

2. המעשים כולם מפורטים עלי כתב האישום המתוקן, ולא נביא אלא את עיקרם לאור רגישות הדברים, וכדי לא לפגוע בצנעת הפרט של המתלונן מעבר מהנדרש. החלק הארי של העבירות בוצעו על ידי הנאשמים באחד מימי שישי בחודש ספטמבר 2015, וזאת כלפי המתלונן - שהיה קטין כבו 17 בעת ביצוע העבירות. על פי עובדות כתב האישום המתוקן אנו למדים, כי באותו לילה הנאשמים התקרבו אל המתלונן ברכבם, הנאשם 1 הורה לו באיומים לעלות לרכב ובשל אותו חשש המתלונן עלה לרכב, ובהמשך אותו לילה מסויט, התעללו הנאשמים במתלונן, תוך תקיפתו באלימות וביצוע עבירות מין קשות. הנאשם 1 אף הורשע בביצוע עבירות נוספות של איומים וגניבה בחודשים שלאחר מכן.

3. במסגרת הסדר הטיעון הגיעו הצדדים להסדר אף לעניין העונש כאשר הוסכם כדלקמן:

על הנאשם 1 יושט עונש של 7 שנות מאסר בפועל מיום מעצרו;

על הנאשם 2 יושט עונש מאסר של 5 שנים מיום מעצרו וכן תופעל התחייבות על סך 4,000 ₪ שהייתה בתוקף;

על הנאשמים 3 ו-4 יושט עונש מאסר של 3 שנות מאסר בפועל מיום מעצרו.

עוד הוסכם, כי יושט על כל הנאשמים מאסר מותנה, וכי כל אחד מהנאשמים יפצה את המתלונן בסך של 25,000 ₪ (סך כולל של 100,000). עוד הוסכם, כי לפני מתן גזר הדין יפקיד כל אחד מהנאשמים סך של 5,000 ₪ על חשבון הפיצוי, וכי יתרת הסכום תשולם ב- 15 תשלומים.

עמוד 2

4. לאחר קבלת התסקירים בעניינם של הנאשמים 2 ו-3 ולאחר שכל הנאשמים הפקידו את המקדמה על חשבון הפיצוי כאמור, טענו הצדדים לעונש.

ב"כ המאשימה ביקשה לאמץ את ההסדר, תוך שציינה כי ההסדר הינו על דעת המתלונן שאף נכח בדיון בו הודיעו הצדדים על ההסדר. היא הטעימה, כי מחד גיסא המסכת העובדתית המתוארת בכתב האישום היא מזעזעת וקשה ביותר, וכזו היא אף הטראומה שהמתלונן חווה במהלך האירוע. מאידך גיסא, הנאשמים נידונו לתקופות מאסר לא קצרות, וגם חויבו בפיצוי שהופקד כתנאי להסדר.

בהמשך פירטה נימוקים נוספים להסדר, בכך שלאור הנסיבות המצוינות בכתב האישום המתוקן, המאשימה סברה בעצה אחת עם המתלונן, שנכון יהיה לחסוך ממנו את העדות בבית המשפט, את הצורך לעמוד תחת חקירה נגדית ממושכת, ואת המבוכה שהייתה נגרמת לו, מטבע הדברים, במהלך הדיון.

עם זאת ביחס לנאשם 4 ציינה, כי הוא נידון לפני זמן קצר לעונש מאסר של 16 חודשים אותו הוא החל כבר לרצות (כאשר גזר הדין שם ניתן בפרק הזמן שחלף בין ההודעה על הסדר הטיעון בפנינו ועד לשמיעת הטיעונים לעונש, אשר נדחו לצורך הגשת תסקיר בעניינם של נאשמים 2 ו-3 שהתחייב לאור גילם הצעיר, והפקדת המקדמה ע"ח הפיצוי).

5. ב"כ הנאשמים ביקשו אף הם לאמץ את ההסדר, תוך שהפנו לנסיבותיו האישיות של כל אחד מהנאשמים.

ביחס לנאשם 1 ציין בא כוחו, כי הוא נשוי ואב לשני ילדים, התנהג באופן נורמטיבי עד לעבירה זו, וכי הענישה בעניינו בהחלט חמורה.

ביחס לנאשם 2 צוין, כי הוא אדם נורמטיבי למעט הסתבכותו בעבירה זו.

ב"כ הנאשם 3 הדגיש אף הוא, כי מדובר בנאשם צעיר ללא עבר פלילי, אשר למד את הלקח והענישה משאירה לו מקום לשיקום.

בעניינו של הנאשם 4 צוין, כי הוא נעדר הרשעות קודמות, מלבד התיק בו נידון לאחרונה.

כל הסגורים ביקשו לאמץ את ההסדר.

6. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים נערכה הפסקה על ידינו שלאחריה ציינו בפני הצדדים, כי ביחס לנאשם

4, עולה כי באם נאמץ את ההסדר, התוצאה המשפטית הינה שמתוך 36 חודשי מאסר שהצדדים מבקשים שיושטו על נאשם 4 - בפועל הוא ירצה למעשה רק 20 חודשים בגין העונש בתיק זה, כאשר 16 חודשים מהעונש שאנו נשית, יהיו בחופף למאסר שכבר הושת עליו בתיק בו נידון לאחרונה כאמור (ת"פ 18836-07-15 בבימ"ש מחוזי חיפה - להלן: "התיק האחר"). ציינו בפניהם, כי על פני הדברים תוצאה זו היא בעייתית, שכן היא מביאה לכך שנאשם 3 אשר נעדר הרשעות קודמות, ידון בתיק זה לעונש חמור בהרבה מאשר נאשם 4, אשר הינו בעל הרשעות שמרצה עונש מאסר כעת.

7. בהתייחס לאמור ציינה ב"כ הנאשם 4, כי היא מבקשת לכבד את ההסדר כפי שהוא, וכי חלקו של נאשם זה מזערי לעומת הנאשמים האחרים.

דין

8. מקרא כתב האישום המתוקן מגלה מסכת של מעשים חמורים ומזעזעים בהם פשעו הנאשמים כלפי המתלון. חלקו הארי של כתב האישום מתייחס למהלך לילה אחד מסויט, בו הנאשמים יחד ביצעו במתלון שורה של מעשים קשים, מכוערים, מבזים, אלימים ומשפילים מכל בחינה שהיא.

9. למעשיהם של הנאשמים פן נוסף של חומרה, בשים לב לכך שהמדובר במתלון קטין; בכך שהמעשים בוצעו במשך מספר שעות, שבהן עבר המתלון מסכת קשה של התעללות ועבירות מין כלפיו; ובשים לב לכך שהמעשים בוצעו בחבורה ובנסיבות מחמירות, הכל כמפורט בכתב האישום המתוקן.

הנאשם 1 אף ביצע עבירות נוספות לאחר מכן כלפי המתלון, תוך ניצול לרעה של הפחד והאימה שהטילו הנאשמים על המתלון במעשיהם - במסכת האירועים הקשים באותו לילה בחודש ספטמבר 2015; כאשר העבירות הנוספות בוצעו על ידו בחודש נובמבר 2015 ובחודשים ינואר ופברואר 2016.

10. בחינת ההסדר שהוצג לפנינו שכלל הן את תיקונו של כתב האישום והסדר עונשי ביחס לעונשי מאסר ופיצוי למתלון, וכן רכיבים כספיים נוספים ומאסר על תנאי כפי שצוין, מלמדת כי זה מצוי במתחם הסבירות ואין מקום להתערב בו - זאת ביחס לנאשמים 1-3.

11. כפי שציינה ב"כ המאשימה, מסכת האירועים בה הורשעו הנאשמים, כל אחד על פי חלקו, הינה קשה ומזעזעת, והנזק שנגרם למתלון, הינו רב היקף, בשים לב לחומרת הפגיעות בו, וזאת ניתן לדעת, על יסוד המפורסמות והידיעה השיפוטית, אף אם לא הונח בפנינו תסקיר נפגע עבירה.

עם זאת, יש ליתן משקל לנימוקים שעמדו בבסיס ההסדר כפי שציינה ב"כ המאשימה: כי ההסדר הינו על דעת המתלון, וכי הייתה חשיבות במקרה זה לחסוך ממנו את הצורך במתן עדות בבית המשפט, לאור רגישות העניין כעולה בין היתר מהאמור בסעיף 2 לכתב האישום המתוקן. שכן כבר מצינו כי לא אחת עבור נפגעי עבירה מתן עדות בבית המשפט יש בו קושי רב, ולעיתים הוא אף משחזר את הטראומה וגורם, למרבה הצער, למעין טראומה משנית.

על כן נימוק זה, עליו עמדה ב"כ המאשימה בטיעוניה, הוא אכן נימוק רלוונטי וכך אף יתר נימוקיה שמצאנו בהם טעם. עוד יש לזכור כי במסגרת ההסדר הושתו על הנאשמים עונשי מאסר לריצוי בפועל, חלקם משמעותיים, ואף הוסכם על פיצוי משמעותי למתלונן.

בבוא בית המשפט לבחון האם לכבד הסדר טיעון, על בית המשפט לשקול את סבירותו של ההסדר, את נחיצותו, את השיקולים שעמדו בבסיס ההסדר, ואת ההלכה לפיה הסדרי טיעון הינם הכרח בל יגונה ודרך כלל יש לכבדם [ראה הלכת פלוני- בע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, נז (1) 577 (2002)].

נוכח כל האמור מצאנו כי ההסדר, כפי שהוצג בפנינו בדיון ביום 19.9.2016 ולעת הצגתו, הינו הסדר מאוזן ואינו חורג ממנעד הענישה הנהוגה במקרים דומים, ועל כן יש לכבדו. נוסיף כי לאור העובדה שהצדדים הגיעו להסדר בדבר ענישה מוסכמת, לא ראינו צורך לקבוע מתחמי ענישה (ראו והשוו: ע"פ 8109/15 אהרון אביטן נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (פורסם בנבו, 09.06.2016)).

12. עם זאת באשר לעונשו כל נאשם 4, אנו סבורים כי מתעוררת בפנינו שאלה של פרשנות הסדר הטיעון, זאת לאור שינוי הנסיבות שחל בעניינו.

13. נסביר הדברים - באשר לנאשם 4, במועד בו הודיעו הצדדים על הסדר הטיעון, נאשם זה טרם נידון לעונש מאסר בגין התיק אחר. ודוק, ההסדר שנכרת בין הצדדים - כך גם בהתאם להודעה על הסדר טיעון עליו חתום אף הנאשם 4 ובא כוחו - מדבר על כך שעל הנאשם 4 יושתו 3 שנות מאסר בפועל מיום מעצרו.

והנה, בדיון האחרון הודע לנו, כי לאחר כריתת הסדר הטיעון נוצרה עובדה - נסיבה חדשה, אשר לא עמדה בפני הצדדים בעת כריתת הסדר הטיעון; נסיבה אשר מטבע הדברים לאור מועד היווצרותה, אין כל התייחסות אליה בהסדר הטיעון - העובדה, כי הנאשם נדון בתיק האחר לעונש של 16 חודשי מאסר בפועל, אשר נמנים מיום מתן גזר הדין האחר.

סעיף 45 לחוק העונשין מתייחס למקרה בו נאשם נידון למספר עונשי מאסר וקובע:

"45(ב) מי שנידון למאסר ולפני שנשא כל ענשו חזר ונידון למאסר, ובית המשפט שדן אותו באחרונה לא הורה שישא את ענשי המאסר, כולם או מקצתם, בזה אחר זה, לא ישא אלא עונש מאסר אחד והוא של התקופה הארוכה ביותר.
45(ג) מי שנידון לשתי תקופות מאסר או יותר שאחת מהן חופפת בחלקה את האחרת, אין עליו, לאחר שנשא תקופת המאסר האחת, אלא שארית תקופת המאסר האחרת שאינה חופפת."

לאור הוראת סעיף 45 לחוק ובהעדר התייחסות בהסדר הטיעון לנסיבה חדשה ומאוחרת זו, הרי לו אכן נשית על נאשם זה את עונש המאסר עליו הוסכם, ללא התייחסות לשאלת הצטברות המאסרים או חפיפתם, **התוצאה**

האופרטיבית תהא, כי מתוך התקופה של 36 חודשי מאסר שאנו נשית עליו בתיק זה - 16 חודשים יחפפו את המאסר שהוא כבר מרצה בגין התיק האחר. משמע, הענישה בפועל בתיק זה תהיה 20 חודשי מאסר בפועל בלבד, זאת למרות שכוונת הצדדים בהסדר הטיעון הייתה שהנאשם ידון ל-3 שנות מאסר בפועל, כפי שנדון גם נאשם 3.

14. המאשימה הייתה מודעת לעובדה שהנאשם נדון בתיק האחר, רק עובר לדיון האחרון בו טענו הצדדים לעונש; כאשר היא סברה - וזאת לשיטתה ועל פי פרשנותה, כי אין בידה לעשות דבר בעניין זה, שכן היא מחויבת להסדר הטיעון כפי שנחתם.

דעתנו הינה, כי עמדת המאשימה אינה העמדה היחידה המתחייבת בנסיבות העניין. שכן ניתן לטעון, באותה מידה, כי על אף שהמאשימה אינה חוזרת בה מהסדר הטיעון, הרי היא אינה מנועה מלטעון לצבירת המאסרים, שכן הסדר הטיעון נכרת במצב דברים מסוים, ללא כל התייחסות לשאלת צבירת העונשים או חפיפתם.

כך או כך, עמדת המאשימה אחת היא, ושיקול דעתו של בית המשפט הוא נפרד ועצמאי.

בענייננו, אין חולק שהסדר הטיעון אינו מתייחס כלל לשאלה אם העונש ירוצה בחופף או במצטבר, שכן באותה עת עוד לא ניתן גזר דין בתיק האחר. עמדת התביעה באשר לעונש הראוי לנאשם הינה חשובה ועשויה לתחום את גבול העליון של העונש שיושת, אולם, היא לא מחייבת את בית המשפט, שעליו האחריות והחובה לקבוע את גזר הדין על פי מכלול השיקולים ובהם עמדת התביעה.

ראה רע"פ 7949/04 ויאצסלב קרמנצקי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 27.12.2004):

"ואולם זאת מזכור ונשמור, שבסוף-כל-הסופות בית-המשפט הוא המכריע לשבט או לחסד, ובמקום שהדין הוא לשבט - הוא הגוזר עונש. הסמכות והכוח לענישה - ובהם עיקר - הם בידי בית-המשפט; האחריות לענישה על כתפי בית-המשפט מונחת היא, ומילתו של בית-המשפט היא המילה האחרונה והקובעת. נדע מכאן כי עמדתה של התביעה באשר לגזירת העונש, חשובה ככל שתהא, אין היא אלא אחד המרכיבים בשיקול-דעתו של בית-המשפט - מרכיב חשוב, מרכיב מרכזי, ללא כל ספק - ואולם כנגדו ובצדו יתייצבו במקרים המתאימים שיקולים כבדי-משקל העשויים למעט ממשקלו." (דנ"פ 1187/03 מדינת ישראל נגד אופיר פרץ, פ"ד נט (6) 281, 325).

מכאן שההכרעה בשאלה אם העונש שיושת על הנאשם 4 בתיק זה, ירוצה במצטבר או בחופף לעונש שהושת עליו כבר בתיק האחר, מסורה לשיקול דעתנו, כאשר נדרשת פרשנות הוראות הסדר הטיעון, לאור נסיבה חדשה זו. ברי כי בבואנו לבחון האם המדובר בהסדר ראוי ומאוזן, הבחינה תעשה במועד בו עלינו להכריע בדבר, וזאת בהתייחס למכלול נסיבות העניין הרלוונטיות לעת הזאת.

15. בחינת הוראות הסדר הטיעון, אל מול הוראות הדין והוראות הסדר הטיעון בכללותו, מובילה למסקנה, כי פרשנות תכליתית וסבירה מחייבת התייחסות בגזר דינו לאופן ריצוי המאסרים, והדבר לא יהווה סטייה מאומד דעת הצדדים להסדר שגובש, לפני שהנסיבה החדשה באה לעולם. פרשנות אחרת, לפיה יש לאמץ את הסדר הטיעון כלשונו, ללא מתן כל הוראה בדבר אופן ריצוי המאסרים, משמעותה האופרטיבית הינה, שענישתו של נאשם זה תהא מקלה באופן בלתי סביר - הן כשלעצמה (20 חודשים במקום 36 חודשים כפי שהוסכם) - והן אל מול שותפיו. פרשנות זו לא רק שאיננה ראויה, הרי יש בה גם כדי לפגוע בעקרון אחדות הענישה, ובעקרונות הצדק וההגינות.

16. הפרשנות אשר לטעמנו מתחייבת, יש לה תימוכין ומשנה תוקף, בשים לב לכך שלא הייתה קיימת בהסדר הטיעון אבחנה בין נאשם 3 לנאשם 4 וכוונת הצדדים הייתה להשית עליהם עונש זהה. ודוק, אין לקבל את דברי באת כוחו של נאשם 4 כי חלקו היה מזערי, זאת כאשר נאשם 4 הוא שהכה את המתלונן באמצעות מקל, והוא אף הורשע בעבירה נוספת לעבירות בהן הורשע נאשם 3 - עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות.

17. לא זו אף זו, פרשנות אחרת ללא השלמת אותו חסר בהסדר הטיעון, תוביל לתוצאה בלתי סבירה לפיה נאשם 4 יוצא למעשה נשכר מכך שהסתבך בינתיים בפלילים, הורשע בעבירה נוספת, ונדון ל-16 חודשי מאסר בפועל, ויצא שמצבו רק הוטב לעומת נאשם 3, והכל "בזכות" הרשעתו הנוספת.

18. בהינתן כל האמור, הרי גם עקרון ההגינות והצדק, מחייבים לפרש את הסדר הטיעון בעניינו של נאשם 4, באופן שאינו נצמד ללשון ההסדר, אלא מפרש וקורא לתוכו את הוראות הדין. כל תוצאה אחרת הינה בלתי סבירה ופוגעת אף בעקרון אחדות הענישה, במיוחד כאשר מדובר בשותפים לעבירה.

19. נוכח האמור אנו רואים לנכון לאמץ את הסדר הטיעון כלשונו ביחס לנאשמים 1, 2 ו- 3.

20. ביחס לנאשם 4 מצאנו להורות, כי מתוך תקופת המאסר של 3 שנים שתושת בתיק זה, 8 חודשים ירוצו בחופף למאסר שהוטל על הנאשם 4 בתיק האחר - ת"פ 15-07-18836 בבימ"ש מחוזי חיפה, והיתרה בת 28 חודשים, תרוצה במצטבר למאסר אותה מרצה כיום בגין התיק האחר. נציין, כי לא ראינו לנכון להורות על הצטברות מלאה של תקופות המאסר, זאת בהתחשב בהוראות חוק העונשין כאמור, שלפיהן אם לא צוין אחרת, הכלל הינו שהמאסרים לא ירוצו במצטבר באופן מלא; ואף בשים לב להסדר הטיעון שנכרת.

נוכח כל המקובץ אנו גוזרים על הנאשמים את העונשים הבאים:

הנאשם 1 :

א. 7 שנות מאסר בפועל מיום מעצרו 23.2.2016.

ב. מאסר על תנאי בן 18 חודשים למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי הוא שלא יעבור במשך תקופה זו עבירה מן העבירות בהן הורשע, או כל עבירת מין או עבירת אלימות שהיא פשע.

ג. פיצוי למתלונן בסך 25,000 ₪.

הנאשם 2:

א. 5 שנות מאסר בפועל מיום מעצרו 22.2.2016.

ב. מאסר על תנאי בן 18 חודשים למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי הוא שלא יעבור במשך תקופה זו עבירה מן העבירות בהן הורשע, או כל עבירת מין או עבירת אלימות שהיא פשע.

ג. פיצוי למתלונן בסך 25,000 ₪.

ד. מופעלת ההתחייבות מת.פ. 48459-11-13 של בימ"ש לנוער בבאר שבע על סך 4,000 ₪ או חודשיים מאסר תחתיה.

הנאשם 3:

א. 3 שנות מאסר בפועל מיום מעצרו 21.2.2016.

ב. מאסר על תנאי בן 18 חודשים למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי הוא שלא יעבור במשך תקופה זו עבירה מן העבירות בהן הורשע, או כל עבירת מין או עבירת אלימות שהיא פשע.

ג. פיצוי למתלונן בסך 25,000 ₪.

הנאשם 4 :

א. 3 שנות מאסר בפועל, כאשר 28 חודשים מתוכן ירוצה במצטבר למאסר שהוטל עליו ב בת.פ. 18836-07-15 (מחוזי חיפה), וזאת בניכוי ימי מעצרו מיום 21.2.2016 עד יום מתן גזר הדין בת.פ. 18836-07-15, והיתרה בת 8 חודשים תרוצה בחופף למאסר שהושת עליו בת.פ. 18836-07-15 (מחוזי חיפה).

ב. מאסר על תנאי בן 18 חודשים למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי הוא שלא יעבור במשך תקופה זו עבירה מן העבירות בהן הורשע, או כל עבירת מין או עבירת אלימות שהיא פשע.

ג. פיצוי למתלונן בסך 25,000 ₪.

לאור העובדה ששולמה על ידי כל אחד מהנאשמים מקדמה בך 5,000 ₪ על חשבון הפיצוי, הרי כפי שהוסכם, יתרת הפיצוי בסך של 20,000 ₪ שעל כל אחד מהנאשמים לשלם למתלונן, תשולם ב 15 תשלומים חודשיים רצופים ושווים החל מיום 1.3.17.

כל סכום שכבר הופקד בקופת בית המשפט יועבר למתלונן עפ"י הפרטים שתמסור המאשימה, בתוך 7 ימים, למזכירות בית המשפט.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

ניתן והודע היום ד' שבט תשע"ז, 31/01/2017 במעמד הנוכחים.

שלמה פרידלנדר, שופט

יעל רז לוי, שופטת

**נתן זלוצובר, שופט אב"ד
סגן הנשיאה**